

Till Svensk Biblioteksförning

Rapport från WLIC i Oslo, IFLA:s generalkonferens 2005

Som en av de lyckliga vinnarna av svensk Biblioteksförnings stipendium deltog jag i konferensen den 14 – 18 augusti 2005. För mig var det första gången. Rent allmänt vill jag säga att arrangörerna har mycket stor heder av konferensen, både när det gäller innehåll och de praktiska arrangemangen. Att vädret helt och fullt var på arrangörernas sida gjorde inte saken sämre.

Jag är referensbibliotekarie på Karlstads stadsbibliotek (kort resväg till Oslo!) och arbetar med vuxna. I det imponerande tjocka konferensprogrammet valde jag dels sådant som har direkt anknytning till mitt arbete, dels sådant som för mig kändes lite udda – det senare för att kunna delta i programpunkter, som jag annars knappat skulle få chans att uppleva.

Efter den pampiga invigningen, där särskilt **Francis Sejersteds** anförande om yttrandefrihet och fri tillgång till information blev största behållningen, valde jag att under senare konferensdagar följa de sessioner som rörde **FAIFE**, kanske det jag finner vara IFLA:s viktigaste program.

Avslutningsdagen deltog jag i i diskussionsgruppen **Public Libraries and the Democratic Progress**, vilket också ligger i linje med mina intressen. Det var glädjande att se att antalet deltagare i diskussionsgruppen hela tiden växte och att vi till sist fick byta till större lokal. Deltagare från de nordiska länder samt USA och Nederländerna var i början mest aktiva, men på diskussionsledarens uppmaning gav sig också representanter från olika utvecklingsländer in i debatten. Jag hade nog väntat mig en mer principiell och ”filosofisk-politisk” diskussion kring dessa viktiga frågor. Nu blev den ganska jordnära och kom mycket att handla om hur man praktiskt integrerar störande invandrarungdomar på sitt bibliotek.

Eftersom jag är referensbibliotekarie och deltar i folkbibliotekens service ”Fråga biblioteket”, gick jag redan första dagen på **Referens and Information Service**, där man diskuterade virtuella tjänster i olika länder - Schweiz, Wales, Canada, Sverige och Singapore. De frågandes uppfattning om tjänstens kvalitet har särskilt undersökts i Canada och procenten nöjda kunder är där betydligt lägre än i Sverige. Man kan undra vad detta beror på. Är vi i Sverige så mycket bättre? Är våra kunder mindre kritiska? Behovet av en ordentlig kvalitetsundersökning och utvärdering känns stort och jag har redan väckt frågan på hemmaplan.

Knowledge Management stod också på mitt program, men tyvärr gav det mig inte så mycket. Vidare valde jag **Reading**, som handlade om läsfrämjande i olika länder. Särskilt punkten om ”reading tents in East Africa” lockade mig och det var verkligen fascinerande att få en utblick mot en helt annan värld med så olika förutsättningar än vad man själv är van vid. I samma block, Reading, upplevde jag spontant kanske ett av de bästa och mest lärorika inslagen, en ung norsk bibliotekarie från Ørland kommune (5000 inv.) som med humor och gott humör berättade om ett fullkomligt misslyckat läsprogram för tonårspojkar. Han kunde både roligt och pedagogiskt visa hur mycket man faktiskt kan lära sig även av ett totalt misslyckande!

Genealogy and Local History with Geography and Map Libraries var ett av de mera udda inslagen, som jag valde. Jag har ett personligt intresse för släktforskning och är ansvarig för den verksamheten på mitt eget bibliotek. Här handlade det om kartframställning med GIS, om kinesiska invandrare i Canada, om DNA-banker för genealogi och om norsk lokalhistoria. Det var både dagens mest avancerade teknologi och handskrivna folkbokföring från förra sekelskiftet, där invandrade kineser registrerades som "Chinaman" och inget mer. Släktforskning kan bedrivas på många sätt!

Biblioteksbesök fanns också på programmet och jag valde Oslos två grannkommuner västerut. Bærum och Asker, båda kommuner med god ekonomi och nya bibliotek. Efter norska förhållanden är de mycket bra (jag har genom åren besökt ganska många) med god personalstyrka och fina lokaler i utmärkta, centrala lägen. För mig som svensk var det knappast så lärorikt och innehöll inget nytt, men det var roligt att tala med kolleger från andra länder och fr a att se de japanska deltagarnas begeistring över återlämningsautomaten Tor-in.

Kvällsprogrammen var påkostade och välarrangerade. Kvällen på Bygdøy folkemuseum var en fullträff och att få se Oslo rådhus som inbjuden gäst uppskattade jag mycket.

Jag är mycket nöjd med mina dagar i Oslo. Vid sidan av alla intressanta program försökte jag tala med så många jag kom åt av kolleger från andra länder. Deltagarantalet var kring 4000, sades det, men de svenska kolleger som jag kände och såg på deltagarlistorna, såg jag inte mycket av i folkvimlet

Biblioteksbladets IFLA-guide hade jag studerat i förväg och det gav mig en hel del nyttig kunskap, eftersom jag egentligen hade rätt dimmiga begrepp om IFLA. Nu har dimmorna skingrats något och jag vet en del mer. Jag tackar Svensk Biblioteksforening, som gav mig möjlighet att uppleva fem spännande och högintressanta dagar i Oslo.

Nästa års möte är i Seoul. Att skicka så många stipendiater dit är väl inte möjligt, men jag skulle önska att många fick chans att vara med där också. Jag uppmanar därför Svensk Biblioteksforening till en liknande satsning 2006!

Eva Fredriksson
Karlstads stadsbibliotek